

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. Стара Загора, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело № 20225500500292 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.435- 437 и чл.507- 507а от ГПК.

Делото е образувано на подадена в законния 2- седмичен срок по чл.435, ал.2, т.2 и чл.436, ал.1, изр.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 1661/31.03.2022г. от гражданката Й. Г. Г. от с.Х.А., *** против отказа на ДСИ при РС Стара Загора по изп.д.№ 3035/2011г. да вдигне наложения заповед върху личната й банкова сметка, за която твърди, че в нея се намират парични средства на фирмата й „А.К.-**“ ЕООД, приведени й от нейни съконтрагенти- търговски субекти/дружество/, че това не били нейни лично парични средства/като гражданин- физическо лице/, поради което нямали никакво отношение към евентуално неплащана парична издръжка от нея/като майка- длъжник/ чрез бащата- взыскател И.Ж.М.. от гр.С.З. на тогава малолетното им дете К.И.М. на 13 г./понастоящем вече непълнолетно на възраст над 14 г./ и били несеквестрируеми, както и че поради реализиралата се хипотеза на чл.2, ал.1 от Наредбата за определяне на реда за изплащане от държавата на присъдена издръжка, държавата в лицето на Община- Ст.Загора била изплащала присъдената на ненавършилото пълнолетие дете издръжка, чрез своя баща И.Ж.М., като съгласно чл.14, ал.1 от Наредбата, държавата се смятала за присъединен взыскател за частно държавно вземане за изплатената по реда на този нормативен акт издръжка. И тъй като още от 2011г. от страна на ДСИ е било установено, че тя не работи на трудово правоотношение и няма секвестрируем доход, Община- Ст.Загора се била конституирала, като присъединен взыскател по това изп.дело, като в процесния период от 2011г. до 2022г. не била постъпила нито една молба от Община- Ст.Загора във

връзка с предприемане на изпълнителни действия срещу нея, поради което изп.дело следвало да бъде прекратено по отношение на Община- Ст.Загора, и тъй като чл.433, ал.1, т.8, пр.2 от ГПК не се прилагал по отношение на държавата, понеже съгласно чл.14, ал.1 от Наредбата, вземането се приемало за частно държавно вземане, а не за вземане за издръжка. Счита, че предвид мотивите в т.10 от ТР № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС не била прекъсвана давността на дължимите през периода 2011- 2018г. суми към Община- Ст.Загора и към бащата И.Ж.М., и дори и да не било перемирано делото по отношение на Община- Ст.Загора, законната лихва за забава и част от заплатените суми към вискателя вече били погасени по давност, поради което не цялата сума подлежала на принудително изпълнение, а само част от нея. В резултат на което към днешна дата И.Ж.М.. нямал изискуемо вземане към нея, понеже Община- Ст.Загора била заплатила по негова сметка дължимата издръжка за тяхното дете, и изп.делото следвало да бъде прекратено по отношение на Община- Ст.Загора и тя повторно да се конституирала, като присъединен вискател. Ето защо счита отказа на ДСИ Р.Р. за вдигне на запора на банковата й сметка до размера на 8 786 лв. за незаконосъобразен, и моли съда да го отмени изцяло, със законните последици от това.

В законните 3- дневни срокове по чл.436, ал.3, изр.1 от ГПК не са постъпили писмени Възражение от другите 2 страни- вискателите И.Ж.М.. от гр.С.З. и от Министерството на финансите/МФ/- гр.София.

В законния 3- дневен срок по чл.436, ал.3, изр.2 от ГПК са постъпили писмени Мотиви от ДСИ Р.Р. от СИС при РС- Ст.Загора, в които тя излага подробно своите фактически и правни съображения за постановения отказ за вдигане на наложените запори върху наличните парични средства по личната банкова сметка на жалбоподателката- длъжница. Счита своя акт за мотивиран, законосъобразен и правилен, жалбата против него за неоснователна и недоказана, поради което предлага тя да бъде оставена без уважение, със законните последици от това.

След проведено тайно съвещание настоящият въззивен съдебен състав обсъди изложените в жалбата оплаквания, провери обжалваните действия на ДСИ съобразно приложеното цялостно заверено копие от висящото изп.д.№ 3035/2011 г. по описа на ДСИ при РС- Ст.Загора Р.Р., взе предвид приложимите материални и процесуални норми и константната практика на съдилищата по аналогични казуси, и намери за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество се явява изцяло неоснователна и недоказана, поради следните фактически и правни съображения :

Изпълнителното дело № 3035/2011г. по описа на ДСИ при РС- Ст.Загора е било образувано въз основа на изпълнителен лист от 15.04.2011г., издаден по гр.д.№ 86/2011г. по описа на РС- Ст.Загора, съгласно който

длъжницата- жалбоподателна Й. Г. Г. от с.Х.А., *** е била осъдена да заплаща месечна парична издръжка на тогава малолетното ѝ дете К.И.М. в размер на 60 лв. месечно, като още с молбата за образуване на изп.дело взискателят- баща И.Ж.М.. от гр.С.З. е направил изрично искане издръжката да се изплаща от Държавата/МФ/ в лицето на Община- Ст.Загора, понеже на било налице доброволно плащане дължимите суми от длъжницата- майка/жалбоподателката/, тъй като тя нямала доходи и имущество, върху които да бъде насочено принудително изпълнение. Видно от материалите на представеното цялостно копие от висящото изп.д.№ 3035/2011г., от м.септември 2011г. Община- Ст.Загора е започнала да изплаща месечната парична издръжка в полза на малолетното тогава дете К.И.М. в размер на 60 лв. месечно съгласно Наредбата за определяне на реда за изплащане от Държавата на присъдена издръжка, като съгласно чл.9 от тази Наредба, за да се изплаща издръжка на детето, на всеки 6 м. ДСИ по изпълнителното дело е извършвал служебна проверка на обстоятелствата по чл.152, ал.2 от СК, като е проучвал доходите и имущественото състояние на длъжницата- жалбоподателка и при установяване на имущество или доходи, е налагал съответните запори, а при постъпване на средства на осн. чл.11 от Наредбата е уведомявал Община- Ст.Загора в 3- дневен срок за отпадане на условията по чл.152, ал.1 и ал.2 от СК. След постъпване на процесната парична сума от 8 779 лв. вследствие наложения заповест на банковата сметка на длъжницата в обслужващата ѝ ОББ- АД, клон Ст.Загора ДСИ е уведомявала взискателя Община- Ст.Загора, която спирала изплащането на издръжка от Държавния бюджет и уведомявала за размера на сумите, изплатени до 29.03.2022г. В резултат на което едва след тази дата/29.3.2022г./ и на осн. чл.14, ал.1 от Наредбата, Държавата/в лицето на МФ/ се смята за присъединен взискател за частното държавно вземане за изплатената по реда на наредбата месечна парична издръжка на детето на страните по изпълнението/негови родители/. Съгласно разпоредбата на чл.14, ал.2 от Наредбата, длъжницата- жалбоподател чрез ДСИ възстановява по бюджета на съответната Община- Ст.Загора/платец на издръжката/, изплатената от нея парична издръжка, заедно със законовата лихва, начислена за периода, през който е била изплащана тази издръжка. Поради което в настоящия случа няма изтекла никаква давност, и следователно не е налице никакво фактическо и правно основание за твърдяното от жалбоподателката някакво погасяване на вземанията на Държавата/МФ/ по давност, понеже вземането на Държавата възниква едва след като тя се конституира за взискател по реда на Наредбата за изплатените издръжки. С писмено Разпореждане на ДСИ от 30.03.2022г. Държавата в лицето на МФ- гр. София е конституирана като взискател за частното държавно вземане за изплатените издръжки в размер на точно 7 500 лв. главници.

Неоснователно и недоказано е и оплакването в жалбата на длъжницата, че повече от 10 г. не били извършвани никакви изпълнителни действия от ДСИ по това изп.дело, поради което трябвало да се прекрати изп. дело против

нея на осн. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, тъй като е налице изричното законова изключението по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, понеже този сочен от жалбоподателката привилегирован текст не се отнася единствено и само за делата за издръжка, каквото очевидно и безспорно е процесното изп.дело на ДСИ при РС- Ст.Загора. Още повече, че видно от материалите на приложеното изп.дело, в изпълнение на правилата на Наредбата, след установяване на банкова сметка на длъжницата в ОББ- АД и след справка в електронния регистър на БНБ, от ДСИ е бил наложен заповест на тази банкова сметка, както и на другите сметки на длъжницата по справката, с титуляр длъжницата- физическото лице Й. Г. Г. от с.Х.А., ***. В случай е без абсолютно никакво фактическо и правно значение от какъв произход е заповестната сума от 8 786 лв., тъй като тя е фактически налична по личната банкова сметка на длъжницата/като физическо лице/ и е напълно в рамките на дължимите по изп.дело суми за разноси, лихви и главници, като не е налице твърдяното от жалбоподателката- длъжница свръхзаповестване/явна несъразмерност/ от ДСИ по смисъла на чл.507а, ал.1 и 2 във вр. с чл.507, ал.3 от ГПК. Още повече, че ДСИ по закон не може да самоволно да вдига наложени заповести по делото при доказано наличие на дължима сума по делото/периодичен платеж за издръжка и частно държавно вземане на Държавата/, нито да прави никакви прихващания с евентуално движение на парични потоци на друг/приходи и разходи/, на различен и отделен правен субект/който не е длъжник по изп.д./, какъвто се явява търговското дружество „А.К.-*“- ЕООД, чиито едноличен собственик на капитала и управител се явява гражданката/физическо лице/ Й. Г. Г. от с.Х.А., ***, която в лично качество/пълнолетна българска гражданка/ се явява длъжница по изп.дело и съответно жалбоподателка против отказа на ДСИ.

Нещо повече- евентуалните постъпили по сметката й парични суми от Община- Ст.Загора за месечна издръжка на лице под 18 г., след изтичането на 1- месечния срок от датата на постъпването им всеки месец, ако не са изтеглени и усвоени по предназначение от титуляра на сметката/жалбоподателката- майка/, се превръщат в обикновен паричен влог и губят статута си на несеквестрируемост. В конкретния случай жалбоподателката не сочи каква конкретно част от общото количество на налични и заповестирани 7 500 лв. главници или съответно общо 8 786 лв. при плащана месечна издръжка от 60 лв./месечно твърди да имат такъв статут, и не е представила абсолютно никакви доказателства в тази насока.

Предвид което към настоящия процесен казус нямат никакво отношение мотивите и диспозитива на твърдяната от жалбоподателката т.10 от ТР № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС- София.

Поради гореизложените мотиви съдът счита, че жалбата се явява напълно неоснователна, необоснована и недоказана, че атакувания отказ на ДСИ е изцяло мотивиран, законосъобразен и правилен, поради което следва

жалбата да се отхвърли изцяло, а акта на ДСИ да бъде потвърден изцяло, ведно със законните последици от това.

Съгласно императивната разпоредба на чл.437, ал.4, изр.2 от ГПК настоящото съдебно Решение е окончателно и не подлежи на последващо обжалване пред по- горен съд.

Ето защо водим от гореизложено и на осн. чл.435- 437 и чл.507- 507а от ГПК, въззивният Окръжен съд – Стара Загора

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ въззивна жалба вх.№ 1661/31.03.2022г. от Й. Г. Г.- ЕГН ***** от с.Х.А., ***, *** против отказа на ДСИ- Р.Р. при РС- Стара Загора по изп.д.№ 3035/2011г. по описа на СИС при РС- Ст.Загора да вдигне наложения заповест върху личната й банкова сметка в ОББ- АД, клон Ст.Загора за сумата 8 786 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____